

[Grünbaum.]

ikke er nogen realitetsforskel i opfattelsen. Det var netop det, jeg sagde. Socialministeren har samme opfattelse, har jeg forstået, som den, jeg heroppefra har givet udtryk for, nemlig at der skal faktisk bruges et større beløb end det, der er afsat på finanslovsforslaget. Det forekommer os at være en temmelig mærkværdig måde at lave finanslov på. Man skal have nogle reserver, fordi der kan komme ting, man ikke kan forudse. Men hvis situationen er den, at man i socialministeriet i virkeligheden er indstillet på at yde noget mere, ligesom man har gjort det i indeværende finansår, og i virkeligheden har fulgt op med nogle beløb, så mener vi, det er en forkert måde at lave finanslov på. Når man allerede ved det nu og selv siger, som finansministeren gjorde her, at der er ingen realitetsforskel i vor opfattelse, det er kun tidspunktet, så mener jeg, at så er den gal, så er den virkelig afgørende gal. Selv om det er et lille område, så er det trods alt vigtigt, og det er da også principielt vigtigt for behandlingen af finansloven, at man her tilstår, at man ved godt, der skal bruges flere penge, men det må ikke stå på finansloven, for den skal se pæn ud — det må jo være det, der ligger bagved. Hvis det ikke er det, der ligger bagved, så er der nemlig forskel, også i realiteten, og det var jo det, finansministeren sagde der ikke var.

Med hensyn til boligfonden bliver der stadig væk sagt, at behovet ikke er til stede. Diskussionen har bølget frem og tilbage, og vi bliver vel ikke enige om dette. Vi mener altså, at behovet er til stede, i allerhøjeste grad til stede. Det viser også det, der sker nu med Nationalbankens indgreb over for kommunerne. Det sker, fordi der har været en vældig eksplosion, kan man sige, i kommunernes lånebehov. De er så gået andre steder hen. Hvis vi havde haft boligfonden — og det vil jeg som sagt gerne vende tilbage til i eftermiddag i det finanspolitiske afsnit — så mener jeg, vi havde fået mere styr på udviklingen, også over for kommunerne, betydelig mere styr, end vi har fået ved at sige: vi skal ikke have nogen boligfond, men i øvrigt kan kommunerne bare låne lige så meget, de vil.

Der er et meget betydeligt behov for

hjælp til kommunerne, til udviklingskommuner osv., og vi har da også fra boligministeren fået nogle oplysninger i finansudvalget, som jeg synes er meget interessante, og som bør komme frem til hele folketinget. Vi har stillet nogle spørgsmål om, hvor mange ansøgninger der lå inde, og vi har fået et svar dateret den 31. januar, som summerer det hele op til et beløb på 721 mill. kr. Se, det er jo et meget, meget stort tal, 721 mill. kr. Nu ved jeg godt, at det ikke dækker helt det samme som det, vi snakker om her, men der står her i svaret fra boligministeren, at under henvisning til osv. følger en opstilling af bygge- og boligfondsansøgningernes tidsmæssige fordeling. Det er rigtigt, at der var en vældig ophobning, lige da vi startede. Der ligger alene fra den periode kolossale beløb i ansøgninger, og jeg kan da ikke tænke mig, at kommunerne har sendt disse ansøgninger ind i 1967 og fortsat efter regeringsskiftet, hvis der ikke virkelig er en baggrund for, at kommunerne ønsker at få det. Hvad der så er sket, ved jeg ikke. Jeg vil tro, at hvis det havde været en socialdemokratisk regering, så var der gjort et stykke arbejde for, at denne fond var kommet til at virke. Det har man altså ikke ønsket i den nuværende regering. Det er vel nok sådan, sagen forholder sig.

Endelig om kollegiebyggeriet. Her er der et behov, bliver der sagt. Ja men man følger det ikke op. Henvisningen til, at de studerendes antal forøges med en 12-15 pct. over en bestemt årrække, mens antallet af opførte kollegieværelser er fordoblet, giver jeg ikke et hak for. Det er jo den gamle vittighed med, at kommunisterne gik 100 pct. frem ved valget — de gik frem fra 1 til 2 mand. Den duer ikke. Det er ikke rigtigt at stille disse 100 pct. — altså fordoblingen — over for de 12-15 pct. Forholdet er jo det, at vi starter på et niveau, hvor der kun er et lille antal værelser til rådighed over for en vældig stor efterspørgsel, et vældig stort behov hos de studerende. Det er den kløft, der er imellem de to ting, vi skal udfylde, og det gør vi efter vor opfattelse ikke ved at fastholde de 3.000 værelser om året.

Her foreligger der også tal. Siden opgørelsen i marts 1968 er der kommet ønsker